

KOLEGAMENTO CH

Rocca di Papa 26. septembra 2015

Na prahu novej éry - Vzájomná láska medzi národmi

1. PRIAMO Z CELÉHO SVETA

Kuba – Návšteva pápeža.

India – Inaugurácia kostola venovaného Chiare Luce Badanovej.

Telemost s Loppianom – LoppianoLab.

Mexiko – Citadela El Diamante.

2. MARIAPOLI

Veľké víťazstvo - Tullio a Michele pre 50 rokmi na štítoch v Primiero.

Mariapoli v Alžírsku, Bangkoku (Thajsko a iné krajiny) a vo Wallise

3. ZO ŽIVOTA

Argentína - Traja mladíci sa starajú o celé mesto

Rozdiel je v spôsobe! – Skúsenosť s chorobou: Caitlin, 16., USA.

4. ZO SVETA: DRÁMY A ÚSILIE O JEDNOTU A MIER

4000 za 24 hodín

Sicília – chlapec z Pakistanu

Sicília – chlapec z Nigérie

Stratiť všetko, opäť nájsť svoj sen – Príbehy sýrskych rodín.

Joelma a jedna dlaždica - Texas pre Blízky východ.

Thajsko – Most medzi Latnou a Laosom

Zastavme vojny! – Pasquale Ferrara

Nádej v Damasku - Žiť dnes v Damasku znamená učiť sa aj zomierať, ale hlavne nádejať sa.

MARIA VOCE (EMMAUS) A JESUS MORAN - dialóg

Dat' život za svoj ľud – *Páter Tito Banchong, apoštol. admin. v Luang Prabang, v Laose.*

CHIARA LUBICHOVÁ: Vzájomná láska medzi národmi

5. Sign up for peace - Podpis za mier. Záver

Dodatok: SummerJob - Skupina mladých ľudí z Českej republiky a ich alternatívne prázdniny.

1. ÚVOD

Pápež František v OSN: *Vojna je popretím všetkým práv, je to smutná agresia proti životu. Ak si prajeme autentický a celistvý ľudský rozvoj pre všetkých, potrebné je neúnavne pokračovať v snahe zabráňovania vojnám medzi krajinami a národmi.*

Antonella Bianco: Silné, jasné slová, vyzývajúce k rozhodnému a konkrétnemu rozhodnutiu. Vyslovené v OSN, sídle založenom pre to, aby bolo emblémom bratstva medzi štátmi. Slová obrátené zodpovedným za medzinárodné spoločensvá, ktoré sa ale obracajú na každého z nás.

Srdečne zdravíme všetkých vás, ktorí na celom svete sledujete toto kolegamento!

Volám sa Antonella, som Talianka a pracujem v Sekretariáte Nového ľudstva.

Ako vidíte, nachádzame sa v parku pred *Medzinárodným centrom Hnutia fokoláre* v Rocca di Papa a to preto, lebo historická sála Kolegamenta sa rekonštruuje. Ale počítače fungujú, mobily tiež, preto ak chcete, môžete nám napísať vaše pozdravy a komentáre: sms-kami na čísle 0039 3428730175, mailom na adresu: collegamentoCH@focolare.org, alebo na Facebooku: CollegamentoCH.

Tak teda pusťme sa hneď do našej cesty okolo sveta. Ale ihneď vám musím povedať, že hneď v úvode sme dostali prvú sms-ku z Filadelfie, z USA, kde píšú: „Pozdravujeme vás zo celosvetového stretnutia Rodín vo Filadelfia. Je nás tu viac, než 2 milióny rodín z celého sveta, ktorí čakáme na príchod pápeža Františka, na festivale rodín, sme na slávnom schodisku Múzea umenia. Pri stánku Fokoláre sa zastavilo mnoho návštevníkov. Vyjadrili ocenenie Hnutiu fokoláre, dar, ktorým je ono pre Cirkev a pre svet. Zastavil sa pri nás aj kardinál Rylko.

Ciao! Jo, Mary, Katy a Kevin a všetci, ktorí sa zúčastňujú prípravy tohto podujatia.“

Antonella: Aj my vás pozdravujeme, ciao!

Pápež František začal túto svoju dôležitú zahraničnú cestu práve na Kube. Pozrime sa, čo nám odtiaľ poslali naši priatelia.

POZDRAV Z KUBY

Rolando Halley: Všetkých vás zdravíme my, z Kuby! / Práve sme prežili / štyri intenzívne dni s pápežom Františkom.

Boli to chvíle milosti! / Náš národ, od detí až po authority si vypočul nebeské posolstvo. / Pápež nám hovoril, ako máme žiť / ako bratia a byť milosrdní, / a stáť blízko núdznych / nikoho nevyučovať. / Okrem toho nám povedal, že ak chceme dôjsť ďaleko / musíme kráčať spoločne. / A to si vyžaduje dialóg / hľadať bodov, ktoré nás spájajú /, ale aj tých, v ktorých / môžu byť určité odlišnosti. / Teraz na Kube všetci hovoria o pápežovi! / Chceli sme sa s vami podeliť o radosť v srdci /aj s vami / a mať dôveru detí, / ktoré sú zverené Panne Márii.

Antonella: Ďakujeme! Pozdravujeme všetkých na Kube, ktorí nás sledujú.

Teraz sa presunieme do Indie, konkrétne do mesta Sironja v srdci Indie. Práve včera tam bol prvý kostol zasvätený Chiare Luce Badanovej. Boli pri tom aj jej rodičia Maria Teresa a Ruggiero a pred chvíľou nám poslali pozdrav.

Z INDIE

Doni (fokolarínka): Práve sme boli na inaugurácii tohto kostola, ktorý bol zasvätený blahoslavenej Chiare Badanovej. Boli to dojímavé okamihy a myslím, že pre jej rodičov ešte viac. Teraz odovzdám slovo Marii Terese, aby nám povedala, čo to pre ňu znamenalo.

Maria Teresa Badano: Ako si už povedala, práve sa skončila omša, toto zasvätenie kostola, a my sme vám chceli naživo ukázať celú našu radosť z tejto chvíle, pretože slovami sa to nedá opísať. Je to krásne, dojímavé. Cítíme, že chceme len povedať ... ďakovať Bohu za tento ďalší dar, ktorý nám dal, a ak dovoľíte, chcela by som tiež poďakovať Chiare Lubichovej.

LOPPIANOLAB

Antonella: Ciao a ďakujeme! Predstavte si, že sme sa dozvedeli, že práve včera v Pompej na juhu Talianska, bolo pomenované menom Chiary Luce Badanovej Centrum pre deti s pohybovými ťažkosťami. Teraz sa spojíme s Loppianom, kde sa koná piata edícia iniciatívy *LoppianoLab*. Mal by tam byť pripravený Aurelio Molé, si tam Aurelio?

Aurelio Molé: Áno. Ciao Antonella!

Antonella: Už vás vidíme, ciao Aurelio!

Aurelio Molé: Srdečne všetkým pozdravujem! Pozdravujem všetkých z Loppiana, kde sa končí nadchýnajúca skúsenosť LoppianoLab s účasťou vyše 2000 záujemcov, všetky sály boli preplnené. Tohtoročná téma bola „Prekonať strach“ a LoppianoLab chce tiež prekonať obavy svojou zvyčajnou sieťou osobných a spoločenských vzťahov, aby tak vytváralo projekty, koordinovalo iniciatívy, uvažovať konštruktívnym spôsobom. Práve v týchto chvíľach sa končí aj hlavná sekcia venovaná Aktívnemu občianstvu, kultúre dialógu a ES za účasti mnohých známych a významných hostí.

S nami je tu Steni Di Piazza, riaditeľ *MEC-u, Mikrokreditu občianskej a spoločenskej ekonomie*. Muhammad Yunus, slávny bankár mikrokreditov povedal, že banky požičiavajú peniaze bohatým, mikrokredit naopak požičiava peniaze chudobným. Čo to znamená?

Steni Di Piazza: Znamená to, že banky dnes, hlavne úrokmi, ktoré sú stále nižšie, radšej požičiavajú bohatým, pretože im to vynáša väčší zisk. Na druhej strane pochopili, že zisk dosiahneš aj predajom derivátov, teda že z malých pôžičiek nemajú žiadny zisk. V tomto zmysle je mikrokredit v nevýhode. Aby sa mohli robiť mikrokredity, talianska legislatíva vydala zákon, článok 111 zo spoločného bankového textu, ktorý hovorí o možnosti vytvárať finančníctvo na tento účel, čiže zakladať malé banky, ktoré poskytujú mikrokredit.

A tak sme vyšli s výzvou práve tu, minulého roku v Loppiane a povedali sme: „Keďže nám talianska legislatíva dáva túto možnosť, sme teda schopní založiť vyslovene mikrokreditnú banku?“

Stretnime sa o rok.“ – teda tohto roku. A tohto roku sme povedali: založili sme ju. 5. júna sme založili MEC, mikrokredit občianskej a spoločenskej ekonómie. A dnes sme schopní už pomáhať malým, mladým, ktorí si chcú založiť podnik, a poskytovať pracovné možnosti, ale navyše, vzhľadom na iné inštitúcie, stáť pri, pomáhať a sprevádzať mladých vo fáze pôžičky, aby malé podniky hneď nezanikli, ale mali možnosť sa postupne zväčšovať, a spolu s nami budovať občiansku ekonomiku a kultúru ES.

Aurelio Molé: Vieme, že tejto dobrej praxe je už mnoho! Z Loppiana je to všetko, odovzďavam slovo tebe, Antonella.

Antonella: Ďakujem, Aurelio a veľa úspechov LoppianuLab!

POZDRAV Z MEXIKA

Antonella: A z citadely Loppiano sa teraz premiestnime do citadely “El diamante” v Mexiku, do Acatzinga, v provincii Puebla. Želáme im všetko najlepšie!, pretože nedávno oslávili 25. výročie existencie citadely. Poslali nám krátky pozdrav:

Mauro: 22. augusta sme slávili 25. výročie Mariapoli El Diamante. Privítali sme tu takmer 750 ľudí.

Regina: Bola to pre nás jedinečná príležitosť poďakovať Bohu a všetkým, ktorí po tieto roky dávali život pre túto peknú citadelu.

Mauro: Slávnosť sme začali odhalením pamätnej tabule. Potom sme sa na chvíľu presunuli do sály, kde sme prešli našou históriou a spomínali na mnoho okamihov, keď do našej histórie zasiahol Boh.

Regina: Nasledovala ďakovná svätá omša. Počas obetovania rodiny z okolia podarovali všetko, čo je potrebné pre liturgiu. A na záver oslava. Neviete si predstaviť, koľko *providencie* sme dostali – každého druhu - to nám umožnilo osláviť túto chvíľu podľa tu zaužívaných zvyklostí.

Mauro: Viacerí prišli do citadely po mnohých rokoch a boli prekvapení, ako sa zmenila. Mohli by sme spomenúť mnoho pozdravov, ktoré sme dostali od tých, ktorí tadiaľ prešli v uplynulých rokoch a pomáhali pri stavbe citadely a tiež s fotografiami, želaniami a mnohými krásnymi spomienkami.

Antonella: Ďakujeme vám všetkým obyvateľom Mariapoli El Diamante!

2. MARIAPOLI

VEĽKÉ VÍŤAZSTVO

Antonella: Slovo Mariapoli znamená Máriino mesto, ktorého jediným zákonom je vzájomná láska. Zrodilo sa skoro náhodou v roku 1949 v Tridentských horách, v doline Primiero. Vrátili sme sa do týchto hôr a zistili sme, že jeden štít nesie meno Mariapoli, presnejšie „Zvonica

Mariapoli“. Sprievodcom nám bude Sandra, vnučka horolezca, ktorý v roku 1959, spolu so svojim priateľom, ako prví vystúpili na tento štít.

Sandra: V rokoch 1949 až 1959 Chiara Lubichová spoločne s ďalšími prišla na letnú dovolenku do Valle di Primiero. Bola to taká – povedali by sme – alternatívna, zvláštna dovolenka. Neskôr sa tomu začalo hovoriť Mariapoli.

Môj dedko poznal týchto ľudí. Volal sa Michele Gadenz, ale prakticky ho volali „Miceľ“. Bol tiež aktívnym horolezcom, sprístupnil viacero ciest na štíty.

Jedného dňa, jeho známy priateľ Tullio Bonat... aj ty si z Tonadica, sa rozhodli vystúpiť na zatiaľ neprekonaný vrchol, ktorý dokonca nemal ani meno, blízko vrchu Štít Madony. A ten vrchol pomenovať Zvonica Mariapoli.

Keď sa dnes dívame na mapu Štítov sv. Martina vidíme, že meno Zvonica Mariapoli sa zachovalo. Tullio, spomínaš si na tie dobrodružstvá na Zvonici Mariapoli spolu s dedkom Michelom? Ako to, že ste sa rozhodli dať tomuto štítu toto meno?

Tullio: Z času na čas sme vystupovali a otvárali nové cesty. Bol to tvoj dedko Michele, ktorý vymyslel názov „Zvonica Mariapoli“, lebo tam v Primiero bola Mariapoli.

Sandra: Povedz mi trochu, ako sa tam ide?

Tullio: Začína sa pri Chate Treviso. Vystupuje sa vidlicou popri kravách. Potom sa ide vpravo a druhý štít, ten vyšší je Zvonica Mariapoli. Je to na štyri dĺžky lán. Je to nádhera!

Sandra: No a teraz na koniec, milý Tullio, ešte nejaké pranie a pozdrav...

Tullio: Mám popriať Mariapoli? Áno, zaiste. Mám radosť z tohto rozhovoru, lebo vidno, že aj po rokoch, si na to ešte niekto spomenie!

Antonella: Ako vidíte, vstupujem do sály Centra Hnutia fokoláre a zdravím všetkých prítomných v sále, osobitne delegátov Diela vo svete, ktorí sú tu v týchto dňoch.

Treba povedať, že tie Mariapoli, ktoré začali tam, vo Valle di Primiero, sa potom rozmnožili po celom svete. Tohto roku sa ich konalo viac než 100 na všetkých svetadieloch. Zoznámme sa s tromi z nich.

MARIAPOLI V ALŽÍRSKU, BANGKOKU (THAJSKO A INÝCH KRAJINÁCH) A VO WALLIS

Alžírsko

Na Mariapoli v Alžírsku bolo tohto roku rodín hojnejšie, než obvykle, prišli tiež z Tuniska, Maroka a zo Sahary. Zo 150 účastníkov viac ako polovica boli mladí ľudia, ktorí prišli so svojimi priateľmi gen. Päťdňové Mariapoli sa ukončilo s veľkou radosťou a s mnohými slzami dojatia. Vyjadrovali jednotu a milosti, aké zakúsil tento moslimský ľud, ktorý sa v kontakte s Chiariným posolstvom posilnil vo svojej viere.

Bangkok

V Thajsku sa Mariapoli konalo v starobyľom hlavnom meste Ayutthaya, za účasti ľudí, ktorí prišli zo susedných krajín: bola to expo kultúr ázijského kontinentu. Medzi hosťami boli tiež niektorí biskupi a jeden budhistický mních so svojimi nasledovníkmi. Mariapoli sa ukončilo paktom zachovať vzájomnú lásku. Jeho vyjadrením bol náramok, ktorí si účastníci navzájom zaviazali.

Wallis

V Polynézii v Tichom oceáne bolo sedemdňové Mariapoli so 75 obyvateľmi z ostrovov Wallis a Futuna a s 8 chlapcami z Francúzska, ktorí sem prišli pre túto príležitosť. Téma: „Budujeme bratstvo“. Program pre mladých bol orientovaný na znovu nájdenie zmyslu pre posvätnosť: v sviatostiach, v prírode, vo vzťahoch. Medzigeneračná hra bola príležitosťou stretnutia pre deti a dospelých.

3. ZO ŽIVOTA

ARGENTÍNA

Antonella: Jedno fokoláre sa zatvorí, iné sa presťahuje do iného mesta – to je naša spoločná skúsenosť v mnohých kútoch sveta. Pozrime sa, aký nápad mali traja z mesta Parana v Argentíne.

Silvio: Čau! Sme Pablo, Ivan a Silvio - Gen 2 z Parana v Argentíne.

Bývame v domčeku gen, ktorý vznikol pred rokom, keď sa zatvorilo mužské fokoláre v našom meste. Bola to veľká bolesť, pretože fokoláre bolo pre nás svätostánkom Ježiša medzi nami. Nechceli sme, aby nás bolesť zastavila a tak sme sa pustili niest' ďalej Ideál, aby fokoláre žilo v každom z nás.

Pablo: Po niekoľkých mesiacoch vznikla myšlienka skonkretizovať domček gen ako miesto vyžarovania Ideálu najmä pre mladé generácie. Domček sme pomenovali po Elettovi. Videli sme v ňom svedka toho, kto konkrétne daroval život pre mladých. Preto sme sa nasadili aj ako asistenti pre gen3 a gen4.

Ivan: 20. marca sa nám podarilo prenajať jeden domček pomerne ďaleko od centra mesta. Je to výzva, pretože je ďaleko aj od našich univerzít. Hneď od začiatku nám mnohí pomáhali. Boli

to nielen ľudia z Diela, ale aj naši susedia, ktorí nám navarili a požičali nám svetlo, keďže sme nemali ani plyn, ani elektrinu. Videli sme v tom odlesk Božej lásky.

Peknú skúsenosť sme zažili s jedným gen 3 na stretnutí gen 4. Prišiel len preto, aby priviedol svojho bračeka. No, hneď ba to zabudol a začal mi pomáhať. Potom mi povedal, že tento okamih mu pomohol začať žiť Ideál nanovo.

Pablo: Keď sme sa v domčeku usadili, rozmýšľali sme nad tým, ako konkrétne darovať život Eletta. Videli sme ako všetko napredovalo, najmä život mladých. Gen 3 prišli ku nám, aby s nami strávili niekoľko dní, gen 4 k nám zase chodia každých 14 dní, a takisto aj chlapci a dievčatá gen 2 z nášho mesta a mladí za zjednotený svet. Cítíme, že Eletto je nám nablízku.

Ivan: Táto skúsenosť jednoty, počas štúdia či práce, je pre nás naozajstný dar. Dáva nám rásť v Ideáli a pomáha nám v tom, aby sme sa spolu delili o radosti a o naše stretnutia s opusteným Ježišom. Učíme sa vidieť Ježiša v každom, ktorý do domčeka príde a čaká od nás to najlepšie, aj keď niekedy musíme znova začínať. Nepochybujeme o tom, že Eletto nás vedie a sprevádza v úsilí žiť „zlaté pravidlo“ a tak darovať Ideál ďalej.

Ubezpečujeme vás našou jednotou a že žijeme spolu s celým Dielom! Čau!

Antonella: Ciao Pablo, Ivan a Silvio. Ďakujeme! Pozdravujeme vás a všetkých gen, o ktorých vieme, že nás sledujú v O'Higgins.

ROZDÍL JE V ZPUSOBU!

Antonella: Bolestná udalosť, akou je napríklad choroba, sa dá brať ako nešťastie alebo ako príležitosť k novému dobrodružstvu. Zoznámme sa s príbehom jedného dievčaťa menom Caitlin z Texasu.

(Titulky: Caitlin Rowley, vek 16, Houston, Texas. Toto je její rodina: Máma, táta a její bratr, Chandler. / Výzvy nejsou pro Caitlin nic nové. (Podívejme se, jak prožila jednu.)

Caitlin Rowley: *Bylo mi 14 let, když mi byla diagnostikována Kronova nemoc, při které se střevo zanítí a „rozzlobí“. Bylo těžké diagnózu přijmout. Nevěděla jsem ale, že se blížila ještě větší pohroma. O pár měsíců později jsem měla těžké komplikace a skončila jsem v nemocnici na jednotce intenzivní péče. Zůstala jsem tam 2 měsíce. Byla jsem nesmírně slabá a měla jsem bolesti, ale věděla jsem, že Bůh má se mnou plán a svěřila jsem se Jemu; ať to bude jakkoli těžké. Rozhodla jsem se zúročit sílu a světlo, které z této zkušenosti mohly vzejít. S oblibou říkám, že je to postoj, který rozlišuje neštěstí a dobrodružství. Uvědomila jsem si, že když jsem dala průchod světlu a Boží lásce, pak ostatní, především má rodina, z toho mohli získat sílu. Pochopila jsem důležitost být pro svou rodinu, být pro ně silným sloupem, i když jsem trpěla, protože jsem viděla, že i je to bolí. Boží láska, jak tomu bývá, rostla a šířila se, zaplavila i nemocniční personál. Sestřičky a lékaři za mnou chodili, aby se mnou pobýli, i když nemuseli. Na dveře jsem si přilepila lístečky s citáty z Písma a další citáty, které mám ráda. Snažila jsem se ze svého pokoje vytvořit příjemné místo, kde by lidé mohli vnímat, že Ježíš je přítomen i ve chvílích bolesti a utrpení. Přineslo to mnoho pozitivního: má víra se prohloubila, moje rodina se více semkla, můj pohled na*

život se změnil. Jsem doopravdy vděčna za utrpení, i když je nesnadné to říct, ale jsem moc vděčná, že to potkalo mě. Vím, že je to pouze začátek toho, co nemoc přinese... Bůh má svůj plán!

Antonella: Ciao Caitlin, thank you! Ďakujeme Caitlin! Vieme, že nás aj s bratom sledujete. Obidvoch vás objímame!

4. ZO SVETA: DRÁMY A ÚSILIE O JEDNOTU A MIER

4000 za 24 HODÍN

Antonella: Aj počas dnešného kolegmenta nemôžeme nepoukázať na mnohé konflikty tak trochu zabudnuté v kronikách, ktoré sa odohrávajú na celom svete: Jemen, Stredoafriická republika, Burundi, Južný Sudán, Somálsko... A to uvádzame len niektoré. So zatajeným dychom sme sledovali aj priebeh udalostí medzi Kolumbiou a Venezuelou...

Vysoký komisariát OSN pre utečencov uviedol približné čísla, že koncom roku 2014 bolo donútených 59 a pol milióna ľudí opustiť svoje domovy a migrovať. Príčinou boli vojny, konflikty, rôzne prenasledovanie. A čísla sa neustále zvyšujú.

Vypočujme si dva príbehy, ktoré sme dostali zo Sicílie, teda z juhu Talianska.

Francesca Cabibbio, novinárka: *Jsou to příběhy mladých lidí, kteří pocházejí z Pákistánu, z Nigérie, z Gambie. Jsou to muslimové, křesťané, hinduisté. Uprchlíci, kteří připlouvají na člunech a často se jim jen stěží podaří zachránit život na vlnách moře. Někteří z nich jsou ubytováni zde, v Chiaramonte Gulfi, kde některé kooperativy – Nostra Signora di Gulfi a FO.CO rozvinuly projekty přijetí pro ty, kdo žádají o azyl.*

Flavio Cerino, advokátka: *Na Sicílii je situace dramatická, připlouvají lidé na velkých člunech, což je velmi nebezpečné. Jejich počet měsíc od měsíce roste. Někdy obdržíme přehled příjezdů během dne. Během 24 hodin byla poskytnuta pomoc 4000 lidí.*

Chlapec z Pákistánu: *Jsem z křesťanské rodiny, křesťané tvoří 2% obyvatel Pákistánu. V listopadu roku 2014 jsem opustil svou zemi a dostal jsem se přes Turecko a Chorvatsko do Itálie. Bylo velmi těžké opustit mou zemi, místo, kde jsem se narodil, vyrůstal a žil. Mí sourozenci zůstali tam, rodiče zemřeli. Bylo to pro mě moc těžké. Když jsem odcházel, navíc jsem nevěděl, jestli se mi podaří se sem dostat. Mnohdy jsou lidé během cesty zabiti, měl jsem hlavu plnou strachu, cítil jsem se ohrožen. Teď se život trochu zlepšil, učím se jazyk, kdybych měl možnost práce, bylo by to lepší. Uvidíme. Mám ale velkou naději do budoucnosti, která mě čeká.*

Antonella: A tieto cesty za nádejou môžu trvať aj niekoľko rokov a môžu byť spojené s veľkým nebezpečenstvom.

Mladý chlapec z Nigerie: Pocházím z Nigérie, měl jsem problémy se skupinou, která se jmenuje „Black Us“ z Nigérie. Musel jsem opustit vlast, protože mě vyhrožovali, že mě zabijí. Seděl jsem na stanici, když jsem viděl tři nebo čtyři Nigeřany. Jeden z nich mi řekl: „Můžeme ti pomoci.“ Cestovali jsem z Beninu do Nigeru, prožili jsme pět dní na poušti.

Když jsem dorazil do Tripolis, uviděl jsem skupinu lidí: přijeli autem, začali po mě střílet, pak mi dali na hlavu kapuci, zajali mě a odvezli mě autem. Od července do listopadu jsem byl uvězněn, než se mi podařilo utéci. Bylo nás 8 a občas někdo přišel do naší místnosti a museli jsme jít vykládat zbraně. Věděl jsem, že jsou to zbraně, i bomby, řekli nám: „Když uděláte nějakou chybu, bomby vybuchnou a zemřete.“ Byl jsem ustrašený, rozhodl jsem se, že uteču, protože bych jinak umřel. Řekl jsem si: „když přežiju, přežiju, když umřu, umřu.“

Přelezl jsem plot, kde jsme pracovali, jeden z lidí mě uviděl a začali po nás střílet. Z nás osmi čtyři zemřeli při útěku. Utíkali jsme dál a přiběhli jsme na místo, kde měl nějaký pán hospodářskou usedlost. Přišel k nám. Měl jsem strach a chtěl jsem utéct, ale on řekl: „neboj se“, mluvil arabsky a já jsem byl naprosto vyděšený.

Jedné noci nám řekl: „nastupte si do auta“, ale do kufru, ne do auta. Vezl nás vesnicí, asi 30 kilometrů. Slyšel jsem zvuk moře. Když jsme zastavili, řekl nám: „nastupte si na loď“, pak přišli další skupiny lidí na lodi. Loď vyplula, strávili jsme několik dní na moři. Když jsem začal zvracet, řekli mi ostatní, že už asi umírám, všichni na té lodi plakali, všichni. Postavil jsem se, rozhlédl se po moři, nevěděl jsem, co mám dělat. Začal jsem se modlit, zpíval jsem píseň...Když jsem skončil, uviděl jsem, jak připlouvá pomoc, hodili nám záchranné vesty. Bojovalo se o vesty a já jsem zůstal na lodi, zatímco lidé byli převáženi. Když převezli všichni, přišel pro mě jeden muž. Tak jsem dorazil do Itálie.

STRATIŤ VŠETKO, ZNOVU NÁJSŤ SNY

Antonella: Ako on aj stovky, milióny ďalších... tento príliv zasiahol Európu nepripravenú, vystrašenú, rozdelenú a to vyvolalo nezhody, politické napätie vnútri i medzi štátmi. Súčasne ale sa zdvihla aj vlna solidarity, ktorá sa premenila na strechu nad hlavou, na prijatie a konkrétnu pomoc. Aj Rakúsko sa stalo cieľom mnohých, ktorí utekajú pred vojnou.

Maryam Hanna: *Když přišla válka, zničila všechno, odnesla vše, o čem jsme snili.*

George Basmaji: *Nechtěl jsem bojovat a zabíjet lidi, proto jsem musel ze Sýrie odejít.*

Sergli Alepoglian: *Když se zastavil motor, ztratili jsme veškeré naděje na záchranu.*

George Basmaji: *Nesli jsme na zádech naše tašky a naše děti. Na druhé straně na nás čekali vojáci.*

Speaker: Již několik měsíců buší na dveře středovýchodní Evropy tisíce lidí na útěku ze zemí sužovaných válkou. Jejich vytouženým cílem jsou země střední a severní Evropy. Někdy také Rakousko. Mons. Aydin, syrsko-pravoslavný biskup z Vídně, ve spolupráci s Hnutím fokoláre, intenzivně pomáhá uprchlíkům, kteří přišli o všechno.

Dr. Emanuel Aydin: Ubytováváme tu v našem domě 30 lidí. Spějí ve dvou místnostech, dokud nebudou připraveny další pokoje. V této chvíli musíme najít domov pro šest rodin a školy a školky pro jejich děti. Někdy jsou to nemocní, musíme je dovézt do nemocnice. Pak jsou tu jazykové kurzy... Dnem i nocí máme co dělat.

Bedros Koshian: Každý den jsme se šli podívat na dva tři domy, ale nechtěli nám je poskytnout, protože jsme uprchlíci.

Ruba Boules: Říkali jsme si: zvládneme se vůbec kdy naučit tenhle jazyk? Ale na kurzu němčiny jsme postupně začali trochu rozumět.

Zaki Khazzoum: Pro každého člověka je těžké opustit svou zemi, svou práci.

Erich Vorobil: Společně hledáme řešení každodenních problémů, abychom jim pomohli se začlenit do Rakouska. Například tím, že se starám o dítě, které se musí naučit německy, nebo potřebuje hračku.

Maryam Hanna: Pokud dá Pán Bůh, mé přání je najít práci a uzpůsobit se tomuto novému životu.

Zaki Khazzoum: Přišli jsme do této země, kde je spousta pěkných věcí, snažíme se tu zabydlet. Myšlenkami jsme však stále v Sýrii. Nejdůležitější je, aby skončila válka, protože to přinese pokoj všem.

JOELMA A JEDNA DLAŽDICA

Antonella: Na poslednom kolegamente sme počuli príbehy ako tento. Aj Joelma v Dallase si položila otázku: čo konkrétne urobiť?

Joelma Regis: Umělci v Texasu: Zbořit zdi lhostejnosti:

V poslední době na mě velmi doléhala utrpení ve světě, především, když jsem slyšela zkušenosti členů Hnutí fokoláre, kteří žijí v zemích, kde se válčí. Kladla jsem si otázku: co pro ně můžu udělat tady?

Studuji umění na univerzitě. Můj nápad byl zorganizovat akci, jejíž výtěžek by byl věnován těmto lidem. Na začátku jsem si říkala, že prodám nějaké své dílo. Pak jsem pozvala další umělce, aby se ke mně přidali a aby také za tímto účelem něco darovali. Bylo nás 12. Byli velmi štedří, dali své talenty a čas.

Název naší výstavy byl: „Ten druhý je mé druhé já – zbořit zdi lhostejnosti.“ Jedno z hlavních děl byla zeď složená z dlaždic jako tato. Každý byl vyzván, aby si vzal kus domů a připomínal si tím,

že jsme všichni spojeni a že můžeme bourat zdi lhostejnosti v každodenním životě. Tento nápad se všem líbil.

Při organizaci výstavy jsme narazili na spoustu těžkostí. Jednou jsem pracovala, byla jsem opravdu velmi unavená. Myslela jsem na lidi ze Sýrie a spojila jsem svou malou bolest s tou jejich. Dostala jsem novou energii, abych mohla jít dál. Věděla jsem, že čím toho více vyrobím, o to více peněz pro ně získám.

Plánovala jsem recepci, přála jsem si, aby to byla důstojná věc. Rodiče mé spolužačky darovali jídlo a nápoje. Byla to malá znamení, která mi dodávala odvahu jít dál a pokračovat v projektu. Vybrali jsme asi 4000 dolarů, které budou věnovány rodinám na Blízkém východě.

PO KVAPKÁCH - Most medzi regiónom Latina a Mae Sot v Thajsku

Antonella: Veľa utečencov na svete sa plávajú po mori na gumových člnoch a nikto ich nechce prijať. Iní prechádzajú cez pohoria, lesy. Aj na severe Thajska sú veľké utečenecké tábory, kde žijú desiatky tisíc ľudí hlavne z etnika Karen, ktorí utiekli z Myanmaru... Už pred niekoľkými rokmi sa zrodilo priateľstvo a zdieľanie spájajúce deti žijúce blízko mesta Latina, neďaleko Ríma. Sú tu vedľa mňa. Prišli aj so svojimi rodičmi, s ich učiteľkou. Srdečne ich zdravíme. Víťajte! Ciao! Povedala som, že je to most medzi nimi a deťmi etnika Karen v Thajsku.

A práve v týchto dňoch vycestovali z Bangkoku do severného Thajska dvaja fukolaríni. Išli navštíviť týchto priateľov, aby im priniesli veci, ktoré prišli v poslednom náklade z Talianska. Poslali nám tento krátky pozdrav, lebo sú ešte na ceste.

Luigi: Dobrý deň všetkým. Cestujeme do *Mae Sot*, naša dodávka – ako vidíte za nami – je plná vecí a my sme veľmi šťastní. Toto je...?

Roberto: Roberto

Luigi: Ja som Luigi Butori. Obidvaja sme fukolaríni. Je to akcia *Open our borders - Otvor svoje hranice* do Mes Sotu. 490 kilometrov cesty. Toto je škola Kvapka po kvapke, ktorá vznikla na základe projektu v regióne Latina. Deti a naši priatelia z Latiny pripravili tento projekt, túto pomoc, ktorá prišla až sem na vidiek. Nachádzame sa priamo na hranici medzi Thajskom a Mjanmarskom. Toto sú deti, ktoré nemôžu vstúpiť do utečeneckých táborov. Sú to deti rodín, ktoré pracujú tu na poliach a vďaka tomuto projektu pomoc došla až sem, a toto je škola. Predtým tu nebolo nič. Je to úžasné, že láska rodí úžasné veci, ktoré predtým neexistovali. Väčšina z týchto detí je z etnika *Karen*. Je to jedna z prenasledovaných etnických skupín, ktoré utekajú z Mjanmarska a útočisko nachádzajú v Thajsku.

To sú niektoré z detí, ktorým sa dostáva pomoci z projektu v Taliansku a tiež od našich z Thajska, spolu ide o približne 200 ľudí. Je to len malá, ale krásna časť. Naša pomoc prichádza do školy

Kvapka po kvapke, do utečeneckého tábora *Mae La*, dostáva sa do malej dedinky, ktorá sa volá Gaspar, potom na ďalšie miesto, ktoré nemá žiadny názov a nachádza sa uprostred polí, a do sirotinca *Heavenly Home*. Celkovo asi 200 až 250 ľudí. Čau všetci.

Antonella: Ciao, Luigi, ciao Roberto, vďaka!

Ďakujeme aj vám, deti. Kto chce ďalej sledovať projekt „Kvapka po kvapke“ nájde ho aj na Facebooku.

ZASTAVME VOJNY!

Antonella: Teraz sa vráťme do Loppiana, kde je pre nás pripravený Pasquale Ferrara, pracuje v diplomacii, je odborníkom na medzinárodné vzťahy, vyučuje na univerzitnom inštitúte Sophia. Si tam, Pasquale? Ciao.

Pasquale Ferrara: Ciao.

Antonella: Pasquale, chceme ti položiť niekoľko otázok: „Aké sú podľa teba hlboké príčiny migračných vln, ktoré dnes vidíme po celej našej planéte?“

Pasquale: Prvú vec, ktorú treba uznať je, že migračné vlny nie sú len humanitárnou otázkou, sú problémom štruktúry medzinárodnej politiky. Určitým spôsobom migranti privádzajú históriu až k dverám nášho domu a rozprávajú nám o nielen situáciách v konfliktoch, ale aj o veľkých nerovnostiach, o klimatických zmenách, o sociálnej polarizácii, o nesúrodosti každého druhu. Migrácia je len špičkou ľadovca, preto sa nedá použiť jednoducho len jeden nástroj, teda humanitárna pomoc. Tiež si musíme pamätať, že na základe všeobecného vyhlásenia ľudských práv, každému človeku patrí istý druh planetárneho občianstva, ktorý sa pridáva k vlastnému občianstvu a ktoré mu dáva základné právo na existenciu a právo na dôstojný život.

Antonella: Počuli sme slová pápeža Františka v OSN. Vyzval hlavy štátov, aby začali riešiť vážne problémy ničiace ľudstvo, počnúc vojnou. Teda existuje nejaké riešenie, alebo je to len sen?

Pasquale Ferrara: Existuje cesta, ktorú uviedol pápež František a to je cesta zmierenia. Dnešný svet je natoľko rozdelený, že potrebuje nový globálny politický projekt, povedal by som univerzálny projekt. V minulosti sme sa presvedčili, že sa podarilo vyriešiť nezahojiteľné konflikty, pomyslime si na zmierenie medzi Nemeckom a Francúzskom do druhej svetovej vojny, ale aj nedávno došlo k zmiereniu medzi Kubou a Spojenými štátmi, a to aj zásluhou zásahu pápeža Františka, a tiež nedávny konflikt medzi kolumbijskou vládou a militantnými skupinami FARC. Chcem tým povedať, že treba trpezlivo a kompetentne pracovať a konflikty môžu dôjsť najsť riešenie. Násilie nie je nikdy odpoveďou.

Antonella: Videli sme mnoho príbehov a pochopili sme, že nemôžeme zostať stáť a čakať na reagovanie národných alebo medzinárodných autorít, hoci si povedal, existujú aj spoločné znaky. Ale aj my, z občianskej spoločnosti, máme určitú zodpovednosť. Myslíš, že tieto akcie môžu ovplyvniť aj vyššie sféry?

Pasquale Ferrara: Zaiste, lebo vlády už nedokážu sledovať túto zložitú situáciu, ale hlavne nedokážu viac preniknúť do konfliktných situácií, ktoré ležia v srdci spoločnosti. Preto je potrebné

pristúpiť k zmiereniu, k zmiereniu a znovu vytvoreniu sociálneho tkaniva, ktoré by vychádzalo zdola. A z tohto pohľadu je dôležité, aby existovali iniciatívy, ale vedomé, nielen iniciatívy predkladajúce riešenie základných otázok, ale iniciatívy, ktoré by sa konali v kontexte, v ktorom vieme, že aké otázky sú v hre a sa vie, aké prvky sú dôvodom krízy a to tak na miestnej ako aj na medzinárodnej úrovni. Na jednej strane je potrebné úsilie, na druhej aj veľké vedomie a svedomie chcieť dať rozhodujúci diel.

Antonella: Ďakujeme ti, Pasquale, za tieto myšlienky, ktoré si nám ponúkol. A my pokračujeme v našom kolegame.

NÁDEJ V DAMASKU

Antonella: Drámou, ako sme videli, je utiecť, ale drámou je zároveň aj zostať v trýznenej krajine... Niektoré rodiny sa stretli vo fokoláre v Damasku, aby nás pozdravili a porozprávali nám o tom. Vypočujme si ich.

Salem (muž): Čau, som Salem, patríam medzi mládež z Máriinho diela v Sýrii. Chceli by sme pozdraviť našu rodinu z Máriinho diela vo svete a porozprávať vám, ako žijeme v našej krajine. Sýria zažíva obrovskú bolesť, najmä v poslednom období, v ktorom sa viac bombarduje, viac ničí, viac usmrcuje.

Abboud (muž): Čau, volám sa Abboud a to je moja manželka Soha. Pred rokom sme boli doma štyria, veľmi pekná rodina, boli sme spokojní s naším životom a prijímali sme všetko. Ale zrazu sme zostali len dvaja, pretože na náš dom spadla raketa a my sme stratili tú najdrahšiu vec: naše dve deti, Antoun a Michael odišli do neba, už sme ich viac nevideli, ani keď boli mŕtvi. Náš život sa naplnil bolesťou. Veľa ľudí stratilo svoje deti, nielen my. Potom sme spoznali tú najkrajšiu rodinu, ktorá zostala s nami v skúške, v radosti i bolesti. Boli s nami vo všetkom, aby nás podporili, rodina fokoláre, Máriinho Diela: ste viac ako naša rodina.

Soha (žena): Antoun a Michael boli tým najdrahším, čo sme v živote mali. A zrazu som sa ocitla bez detí. Bolo to veľmi ťažké, pýtala som sa, kde je Boh? Prečo ich Boh vzal? Čo som urobila, že som si to zaslúžila? Ďakujem preto Bohu, že nám poslal toto dieťa. Nič nemôže nahradiť Antouna a Michaela, ale tento nový syn mi pomohol vyjsť zo seba. Ďakujem Bohu, že mi poslal druhú rodinu: Fokoláre.

Suhair (žena): Som Suhair, Sohina sestra. Svet sa pre mňa skončil. Zdalo sa mi to príliš ťažké ... Ale spomenula som si, ako Ježiš niesol kríž. Bol veľmi ťažký, ale bol tam Šimon Cyrenejský, ktorý mu ho pomohol niesť. Takto Ježiš cítil, že kríž má menšiu váhu. Náš kríž by bol ťažší bez ľudí z Máriinho diela a bol by nás pridlávil.

Vivian (žena): Som Vivian. Fokoláre poznám len krátko. Každý deň chodím do práce za bombardovania. Potom, čo som videla zomierať ľudí priamo predom mnou, každým dňom rastie nutkanie odísť preč, aj keď my by sme to nechceli, pretože milujeme našu krajinu, milujeme našu štvrť. Ale keď sa s deťmi pozeráme na bombové útoky a musíme chodiť pomedzi bomby a ďalšie veci... Cítila som potrebu dozvedieť sa niečo viac o fokoláre a otvorila som Chiarinu knihu. Rozprávala ako v krytoch otvárali evanjelium a objavili, že majú priniesť Lásku. Takto som sa

naučila každý deň otvoriť evanjelium, aby som vedela, čo mám robiť, ako mám žiť. Žiť v tejto atmosfére smrti, kde sme lúčime s malým alebo starým, ktorých zabila guľka alebo raketa, každý deň cítim povolanie žiť a zintenzívniť túto lásku. Prosím vás, aby ste sa viac modlili za mier v Sýrii.

Chafic (muž): Ja som nikdy nepomýšľal na to, že odídem, ale v týchto dvoch mesiacoch som začal o tom premýšľať. Počúvam otázky môjho 4 a pol ročného syna, či budeme žiť v krajine, kde sú guľky a smrť a moju 2 a pol ročnú dcéru, ktorá sa veľmi bojí explózií a plače, keď počuje hluk, zapcháva si uši ... Nemali by sme žiť v takomto strachu. Nechcel by som opustiť krajinu, kde som sa narodil, kde som žil. Zem v mojej krajine je celá posvätná. Odísť, emigrovať po mori, neviem ako, možno zomrieť... Ale ja vidím smrť každý deň, moji priatelia umierajú, tento je mŕtvy, toho druhého zasiahla bomba... To všetko ma núti premýšľať o ceste, aby som mojím deťom umožnil život bez bombardovania, aby sa nemuseli pozerieť na mŕtvych, ale aby videli život, krásny život. To ma pobáda premýšľať o odchode.

Nadine (dievča): Som Nadine, gen zo Sýrie. Teraz žijem v Damasku. Po všetkých skúsenostiach o veľkej bolesti, ktoré sme počuli, alebo jednoduchých skúsenostiach z každodenného života, som sa naučila ako žiť a každý deň zveriť Bohu a zároveň prijať smrť. Chiara povedala, že keby zomreli počas vojny, na hrobe chceli mať nápis „A my sme uverili v lásku“. To núti mňa a nás všetkých, aby sme išli dopredu a cítim, že skutočne môžeme učiť ostatných, ako sa snažíme žiť napriek smrti a bojovať za život, aj naďalej žiť spolu veľmi krásne chvíle vďaka atmosfére lásky, ktorá panuje v tejto rodine.

Všetci: Děkujeme!

Antonella: My ďakujeme vám. Vedzte, že sme všetci s vami, a dúfame, že aj vy môžete sledovať toto kolegamento, že ste mali elektrinu, ktorá vám to umožnila.

ROZHOVOR - MARIA VOCE (EMMAUS) A JESUS MORAN

Antonella: Teraz by som pozvala Emmaus a Jesúsa, aby sa presunuli tam.

Emmaus, videli sme silné svedectvá.

Emmaus: Veľmi silné, skutočne veľmi silné. Máš skoro dojem, že nedokážeš ani hovoriť po týchto slovách, lebo na jednej strane sa mi skutočne ukazuje potreba prijať túto bolesť, toto trápenie, na druhej treba chváliť Boha za tento hlas nádeje, ktorý prijíma všetku túto bolesť a znie aj napriek trápeniu. Pretože počuť všetky to, čo títo ľudia prežívajú a počuť: „My cítime, že musíme zintenzívniť lásku“, alebo ako povedal druhý: „Som pripravený a chcem sa vystaviť aj smrti, ale pre život, chcem žiť.“

Považujem to za siné svedectvo aj pre nás, preto myslím, že za nich treba chváliť Boha a im len ďakovať. Lebo tá ich posvätná zem, ako sami povedali, bude ešte posvätejšou, lebo tam budú oni, ktorí prežívajú tieto skutočnosti.

Skutočne je to... opravdivá svätyňa opusteného Ježiša, povedala by som, tam a všade inde, kde je toto trápenie – nie je to jediné mesto, videli sme mnohé miesta zeme, tých, čo poznáme i tých, čo nepoznáme. Ale z celej zemi sa dvíha toto „prečo“ opusteného Ježiša. A čoraz viac sa naša zem stáva svätyňou, v ktorej môžeš niekoho nájsť, vidieť v ňom nadprirodzene zmýšľajúceho človeka, vedúceho život presahujúci ľudské sily a tiež schopný meniť veci, lebo aj Ježiš dal za nás život a to môže pokračovať a premieňa na život všetko to, čo by sa zdanlivo ukazovalo ako smrť a trápenie.

Aj my sa pýtame, čo máme robiť. Možno nedokážeme urobiť veľa, ale chceme ich aspoň uistiť, že sme skutočne s nimi, že každá ich bolesť je naša, každý okamih pochybností je náš, keď nevedia, ako sa rozhodnúť, ani my nevieme ako robiť, že to žijeme spoločne.

To by som povedala v tejto chvíli.

Antonella: Ďakujeme, Emmaus.

Vieme - a hovorili sme o tom už predtým - že ste strávili dva týždne s delegátmi Hnutia vo svete. Vieme si predstaviť, že ste si povedali veľa vecí, pozreli ste sa na život Dieľa, kládli ste si otázky týkajúce sa výziev sveta, ktorý sa mení. A určite ste sa pýtali, aký prínos môže dať Hnutie v tomto období.

Antonella: Ježiš, existujú nejaké nové perspektívy?

Ježiš: V súvislosti so zamyslením prof. Pasquale Ferraryho by som chcel hovoriť najmä o dvoch skutočnostiach. Predovšetkým, že sme sa počas týchto 14 dní stretli s intenzívnym životom v celom Diele, v celom Hnutí fokoláre vo svete, ktoré rozvíjajú všetky povolania, ktoré máme: dospelí, mládež i deti. Na druhej strane sme videli, že tento život a nasadenie nie je vždy úmerné vplyvu, aký by to mohlo mať v sociálnej oblasti, na štruktúry a verejnú mienku.

Z toho vyplýva, myslím, perspektíva, že by sme možno mali vykročiť v duchu výzvy Emmaus, ktorú vyslovila pred niekoľkými týždňami. Podľa mňa ide o ďalší krok smerom k väčšiemu vplyvu, ktorý sa týka aj štruktúr. Zintenzívniť teda súčinnosť, predovšetkým vo vnútri Dieľa, ale aj s ostatnými, pretože tento krok pravdepodobne nemôžeme robiť sami.

A po druhé, je to úloha miestnych komunít, pretože sme veľa hovorili o miestnych komunitách, že to nie je v Hnutí ďalšia štruktúra, ale živá a dynamická skutočnosť. Je to celé Máriino Diele, celé Hnutie fokoláre žijúce na určitom mieste, ktoré je živé, aktívne a premýšľa.

Povedal by som, že miestne komunity vidím ako priestor, kde sa prejavuje a rozvíja kritické myslenie spoločnosti, ktoré je pre nás špecifické a vychádza z určitej vízie - z vízie jednoty. Prišli by sme si, aby naše miestne komunity boli také.

Keď Chiara založila Hnutie gen, povedala: vznikli protesty?, my chceme protesty v duchu evanjelia. Aj dnes tvárou v tvár všetkému zlu existujú sily zameranej proti systému. V týchto dňoch som povedal: aj my sme jednou "antisystémovou silou", aj my, ale práve z hľadiska, v duchu jednoty. Aj my prinášame túto novú silu.

Myslím, že v týchto dňoch vychádza na povrch tak trochu táto perspektíva.

Antonella: To je krásne, otvára to horizonty. Vďaka.

Emmaus, ty si zase v týchto dňoch ako skutočnosť, ktorú by sme v tomto roku mali do hĺbky žiť, navrhla jednotu. V tejto chvíli nás počúvajú komunity celého sveta, máš niečo na srdci? Čo by si povedala tomuto „ľudu jednoty“, ktorý nás počúva?

Emmaus: Myslím, že ideme v rovnakej línii. Naozaj si myslím, že ideme v rovnakej línii, ak radikálne žijeme našu charizmu, ktoré sa dá zhrnúť do výrazu „jednota“, pretože jednota nie je iba jeden bod našej spirituality, ale je to celá charizma.

Ak my, všetci ľudia, ktorí poznali túto charizmu, a všetci ľudia, ktorí sa nejakým spôsobom s touto charizmou stretli - a sú to určite všetci tí, ktorí nás teraz počúvajú - a ešte mnohí ďalší, ktorí nás v tejto chvíli kolegmenta nesledujú - ale keby sa všetci títo ľudia teraz rozhodli charizmu žiť ... Rozhodnime sa spoločne, ja ako prvá hovorím: „Áno, chcem takto žiť, nechcem žiť inak.“ Myslím, že všetky situácie, ktorých sme svedkami... , čo nám vlastne ukazujú? Ukazujú nám, že všetky nešťastia, ku ktorým dochádza, vznikajú z nedostatku jednoty. A my máme liek, pretože liekom je jednota, môžeme žiť jednotu, môžeme vytvárať jednotu, môžeme svedčiť o jednote, pretože máme milosť, aby sme to robili, máme charizmu jednoty, aby sme tak robili. Tento rok je v tomto zmysle naozaj špeciálny, je to rok, v ktorom k tomu budeme mať osobitnú milosť, ktorá sa prejaví v dialógu, v dialógu s kýmkoľvek, s každým človekom. Ak sa všetci, počnúc mnou až po posledného človeka, ktorý ma počúva, ktorý dostane túto správu zajtra (možná prostredníctvom nejakého priateľa, ktorý mu to povie alebo inou cestou), ale ak my všetci zaujmeme tento postoj a povieme: ktorýkoľvek človek, ktorého stretnem, je môj brat. S touto osobou, ktorú stretnem - priateľa, nepriateľa, rovnakého náboženstva, iného náboženstva - musím vybudovať most jednoty. Ak to tak urobíme všetci, myslím, že máme naozaj veľkú šancu niečo zmeniť. Ja osobne sa k tomu zaväzujem, ale verím, že to urobia všetci, myslím, že to spoločne dokážeme. To, že sme si to povedali, nás v určitom zmysle zaväzuje, skutočne to urobíme. Už sme to urobili, už sme sa zaviazali.

Antonella: Urobíme tak, Emmaus! Ďakujeme.

ZOMRIEŤ ZA SVOJICH

Antonella: Táto radikálnosť, ku ktorej nás vyzývaš ma privádza do 70-tych rokov, kedy Chiara prišla s heslom – nebolo to prázdne heslo – bolo to heslo: „Zomrieť za svoj ľud“ pre nás gen tých čias. Táto Chiarina výzva mala svoje korene. Páter Tito Banchong bol vtedy mladý rehoľník z Laosu, ktorý v tých rokoch prišiel do Ríma na štúdiá. Po ukončení štúdiá sa rozhodol vrátiť do svojej krajiny, hoci si bol vedomý hrozby smrti, ale vrátil sa práve z lásky k svojmu ľudu. Dokonca určité obdobie o ňom neboli žiadne správy, a všetci sa nazdávali, že zomrel. Ale naopak, on ešte žije a Roberto Catalano s ním urobil pre nás rozhovor.

Rocca di Papa 15. května 1977

Chiara Lubichová: „Takže naše heslo je: Gen, odchádzajte s tým, že musíte zemrieť za své lidi.“

Roberto Catalano: *Otče Tito, Vy jste v Hnutí fokoláre známý, protože jste v 70. letech měl důležité setkání s Chiarou, které jste vyslovil svou touhu vrátit se do Laosu ve velmi složité chvíli pro vaši zem.*

Mons. Tito Banchong, apoštolský administrátor v Luang Pragang – Laos: *Když jsem ukončil studium teologie, byl Laos osvobozen a byl v rukou komunistů. Rozhodl jsem se vrátit, když jsem se dověděl, že všichni misionáři byli z Laosu vyhnáni. Jsou tam křesťané, kdo se o ně bude starat? Kdo je povzbudí? Už tam nikdo není. Šel jsem za Chiarou, že mi poradí. Když k ní přišel, zeptala se: „Proč se vracíš do Laosu? Jsou tam komunisti, nemůžeš nic dělat!“ „Musím se vrátit kvůli svým lidem, už tam není žádný kněz. Pokud zemřu, zemřu za ně!“.*

Proto mi Chiara řekl: „Běž tedy, budu stále s tebou, kdekoli budeš, budu stále s tebou. Důvěřuj Pánu.“ Proto jsem se vrátil do Laosu. Po roce a půl mě zatkli přímo na ulici, nevím proč, byl jsem uvězněn na čtyři roky bezdůvodně. Víím ale, že mě tam poslal Bůh. Jak jsem zmínil předtím, Chiara mi řekla: „On Tě postaví tam, kde jsou bolesti.“ Ale tak rychle..., ale byl jsem rád. Slovo, které mi Chiara svěřila, se naplnilo.

Roberto Catalano: *A pak s tebou udelali sou, anebo tě propustili?*

Mons. Tito: *Ne, propustili mně. Pak, když mně propustili, šel jsme hledat křesťany do provincie Siam Quam a našel jsem je. Žilo jich tam ještě hodně. Více než 30 let neměli žádného kněze.*

Roberto Catalano: *A pak jsi byl uvězněn znovu...*

Mons. Tito: *Ano. Pokaždé mě sebrali na ulici. Spousta vězňů se mě ptala: „Kdo jsi, jakto že nejsi nikdy smutný? Dají ti málo jídla a ty ho rozdáš těm, kdo nemají nic? Nikdy nejsi smutný. Máš příbuzné? Proč za tebou nikdy nepřišli?“ „A..., jsou velmi daleko...“*

Roberto Catalano: *Jaký byl tvůj vztah s dozorci během této zkušenosti ve vězení?*

Mons. Tito: *Můžu říct, že všichni zlí ve vězení se obrátili, změnili se k lepšímu. I úředníci byli před mým příchodem velmi tvrdí, pak se postupně měnili, byli hodní. Dva z nich jsou teď mými přáteli. Ještě žijí! Láskou lze rozlomit pouta nenávisti.*

Antonella: *Láskou rozbit' putá nenávisti. Ďakujeme, padre Tito.*

Chiara Lubichová: Pokusit se o novou éru. Vzájemná láska mezi národy

Antonella: *A blížime sa už ku koncu nášho kolegamenta. Videli sme mnoho príbehov, vypočuli si mnoho svedectiev. Všetko ale privádza k jednej Chiarinej stránke, hotovému manifestu, ktorý je neuveriteľne aktuálny a prorocký. Napísala ho na konci poslednej Mariapoli v roku 1959 vo Valle di Primiero, ktorá už mala početnú medzinárodnú účasť zástupcov z rôznych krajín sveta. Prečítajme si z neho niekoľko úryvkov.*

CHIARA LUBICHOVÁ: Pokusit se o novou éru. Vzájemná láska mezi národy z manifestu Mariapoli 1959

Léto 1959, Maria - pouto jednoty mezi národy

Až jednoho dne lidé, ale nikoli jako jednotlivci, nýbrž celé národy dokáží přikládat menší význam sami sobě a tomu, co si myslí o své vlasti, a udělali by to z té vzájemné lásky mezi státy,

jakou žádá Bůh a jak to vyžaduje vzájemná láska mezi bratry, tehdy začne nová doba, protože v ten den bude Ježíš živý a přítomný mezi národy.

Toto je období, kdy každý národ má překročit své vlastní hranice a dívat se za ně. Nadešla chvíle, kdy vlast druhého je třeba milovat jako svou vlastní a kdy náš pohled by měl získat novou čistotu. Nestačí jen odpoutanost od sebe, abychom byli křesťany. Dnešní doba vyžaduje od Kristova následovníka něco více: křesťanské sociální vědomí.

Doufáme, že Pán se smiluje nad tímto rozděleným a rozvráceným světem, nad národy uzavřenými ve své skořápce, zahleděnými do své omezené a nedostatečné krásy – podle nich jedinečné – a držícími se zuby nehty svých pokladů – i těch statků, které by mohly sloužit jiným národům, kde lidé umírají hlady – a že nechá padnout bariéry a nepřetržitě proudit lásku z jedné země do druhé, jako tok duchovních i hmotných statků.

Doufáme, že Pán vytvoří ve světě nový řád. On jediný je schopný učinit z lidstva jednu rodinu a pěstovat mezi národy takovou odlišnost, aby v záři každého z nich, když se dá do služby druhým, se zaskvělo jediné světlo života, které zkrášluje pozemskou vlast a činí z ní předzvěst vlasti věčné.

5. SIGN UP FOR PEACE – PODPIS ZA MIER.- ZÁVER

Antonella: Takáto bola Chiara pred 56 rokmi.

No a teraz sme už skutočne na konci nášho kolegamenta. Zavolajme ešte gen, aby sme vyštartovali s touto novou perspektívou, o ktorej hovorili Emmaus a Ježíš. Gen chcú všetkým niečo navrhnúť.

João: Ešte na záver tohto kolegamenta vás pozývame, aby ste podpísali Výzvu za mier medzi národmi. Je to jedna z aktuálnych iniciatív pre svet. Výzva sa volá: *Sign up for peace/ Podpis za mier*. Link je na obrazovke. (<https://www.change.org/p/sign-up-for-a-global-petition-for-peace-now>).

Antonella: O tejto a o všetkých podobných iniciatívach na svete nám môžete napísať na adresu: newhumanity@focolare.org

Prišlo nám aj množstvo pozdravov: Prečítam vám aspoň jeden. Fokolarínky z Bangui: „Sme s vami. Sledujeme skoro celý prenos, hoci spojenie nie je veľmi dobré. Ďakujeme za pekné správy. Aj u nás je dnes situácia napätá, strieľa sa v mnohých štvrtiach, ľudia zomierajú a utekajú. Všetko obetujeme pre vás, pre kolegamento a za mier vo svete. Ciao všetkým!“

A my sme s vami, ďakujeme.

Tak teda stretneme sa na budúcom kolegamente 5. decembra o 12. hod.

Ciao!